

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/356/2014
Identifikačné číslo spisu:	6812206070
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6812206070.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 6 C 129/2012, o dovolaniach žalobkyne proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2013 sp. zn. 17 Co 916/2013 a sp. zn. 15 NcC 72/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2013 sp. zn. 17 Co 916/2013 o d m i e t a.

2. Konanie o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. decembra 2013 sp. zn. 15 NcC 72/2013 z a s t a v u j e.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Revúca uznesením z 19. apríla 2013 č. k. 6 C 129/2012-33 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 € za námietku zaujatosti podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej „zákon č. 71/1992 Zb.“). Toto uznesenie napadla žalobkyňa odvolaním.

Uznesením z 5. decembra 2013 sp. zn. 17 Co 916/2013 Krajský súd v Banskej Bystrici odvolanie žalobkyne odmietol, ako oneskorene podané (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). V odôvodnení poukázal na ustanovenie § 204 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že odvolaním napadnuté uznesenie bolo právnej zástupkyňi žalobkyne doručené 13. júna 2013 a odvolacia lehota žalobkyni uplynula dňom 28. júna 2013. Žalobkyňa podala odvolanie až 1. júla 2013, teda po uplynutí odvolacej lehoty.

Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa dovolanie (ďalej len „prvé dovolanie“), v ktorom uviedla, že v

konaní jej bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd odmietol jej odvolanie, ako oneskorene podané, hoci procesné predpoklady pre tento postup neboli dané. Odvolanie odovzdala v rámci odvolacej lehoty obchodnej spoločnosti, predmetom, ktorej je poskytovanie poštových služieb (ReMax Courier Service, spol. s r.o.) s tým, aby bolo doručené súdu prvého stupňa. Tým v zmysle § 57 ods. 3 O.s.p. nastali právne účinky podania odvolania. So zreteľom na namietanú procesnú vadu žiadala napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Uznesením z 5. decembra 2013 sp. zn. 15 NcC 72/2013 Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Revúca JUDr. Miroslava Kvetková a JUDr. Ľubomír Šabla nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Aj toto uznesenie napadla žalobkyňa dovolaním (ďalej len „druhé dovolanie“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolania podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal, či prvé dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a či je funkčne príslušný na rozhodnutie o druhom dovolaní; v zmysle § 243a ods. 3 O.s.p. rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

1. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci prvé dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V týchto ustanoveniach nie je uvedené uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Prípustnosť prvého dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Procesnú prípustnosť prvého dovolania žalobkyne by vzhľadom na to zakladala len procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobkyňa v prvom dovolaní procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala; existencia vád tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť tohto dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah prvého dovolania najvyšší súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu v konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Súdna prax dospela k záveru, že ak odvolací súd nesprávne odmietol odvolanie ako oneskorené, odňal tým účastníkovi konania možnosť konať pred súdom (R 23/1994). V konaní pred najvyšším súdom bolo preto potrebné posúdiť správnosť záverov odvolacieho súdu o dni podania odvolania.

Podľa § 204 ods. 1 veta prvá O.s.p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 57 ods. 3 O.s.p. lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Zo spisu vyplýva, že uznesenie súdu prvého stupňa bolo zástupcovi žalobkyne doručené 13. júna 2013 (č.l. 36 spisu). Posledným dňom 15-dňovej lehoty na podanie odvolania bol 28. jún 2013 (piatok), ako konštatoval aj odvolací súd.

Odtlačok podacej pečiatky Okresného súdu Revúca na odvolaní žalobkyne (č.l. 37 spisu) potvrdzuje, že súd prvého stupňa prevzal odvolanie 1. júla 2013 od toho, kto mu ho fyzicky doručil; deň takéhoto prevzatia, ale nemusí byť vždy bez ďalšieho dňom totožným s dňom podania odvolania.

V prvom dovolaní sa namieta, že odvolanie bolo odovzdané „doručovateľskej spoločnosti dňa (pozn. dovolacieho súdu: bez uvedenia dňa), teda v čase, keď žalobcovi ešte márne neuplynula lehota na podanie odvolania“. Miesto, v ktorom mal byť uvedený deň takéhoto odovzdania zostalo však v dovolaní nevyplnené. Rovnako ani „doklady o odovzdaní zásielky na prepravu spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r.o.“, označené v dovolaní ako dôkaz, neboli k nemu pripojené.

Súd prvého stupňa v rámci prípravy spisu pre dovolací súd reagoval na uvedenú neúplnosť dovolania a vytvoril žalobkyni procesnú možnosť na doloženie opodstatnenosti jej tvrdenia o včasnom podaní odvolania. Uznesením z 9. októbra 2014 č. k. 6 C 129/2012-79 vyzval žalobkyňu, aby v lehote 10 dní doplnila podané dovolanie tak, že a/ uvedie konkrétny deň, kedy bolo predmetné odvolanie odovzdané spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r.o. a b/ predloží súdu doklad, ktorý preukazuje, že v daný deň bolo toto odvolanie odovzdané uvedenej spoločnosti (teda doklad, ktorý preukazuje, že odvolanie bolo súčasťou doručovanej zásielky a že zásielka bola odovzdaná v daný deň). Toto uznesenie súdu prvého stupňa bolo právnej zástupkyni žalobkyne doručené 16. októbra 2014, žalobkyňa, ale na výzvu v ňom obsiahnutú nijako nereagovala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že bez ohľadu na to, ktorému orgánu povinnému doručiť podanie (§ 57 ods. 3 O.s.p.) odovzdal účastník svoje odvolanie, aby bolo doručené súdu, musí byť spôsobom dostatočne hodnoverným preukázané, že k tomuto odovzdaniu skutočne došlo. Pokiaľ odtlačok podacej pečiatky nasvedčuje tomu, že odvolanie bolo podané osobne v podateľni súdu, avšak účastník tvrdí, že ho na doručenie súdu odovzdal subjektu registrovanému alebo licencovanému podľa zákona č. 324/2011 Z.z. o poštových službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov zverejnenému Poštovým regulačným úradom v Registri poštových podnikov, súd účastníka vyzve, aby svoje tvrdenie preukázal. Ak účastník na túto výzvu nereaguje, súd vychádza z údajov o doručení vyplývajúcich z odtlačku podacej pečiatky súdu.

Keďže údaje obsiahnuté v spise vyznievajú v danom prípade v prospech záveru dovolacieho súdu o podaní odvolania žalobkyne oneskorene (po uplynutí odvolacej lehoty) a žalobkyňa nevyužila procesnú možnosť preukázať nesprávnosť tohto záveru, dovolací súd vychádzal z údajov, ktoré žalobkyňa relevantným spôsobom nespochybnila. V nadväznosti na to dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej veci nejde o prípad odmietnutia odvolania v procesnej situácii, v ktorej pre to neboli procesné predpoklady.

So zreteľom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol prvé dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

2. Druhé dovolanie smeruje proti rozhodnutiu o (ne)vylúčení sudcu z pojednávania a rozhodovania veci.

Žalobkyňa už bola účastníčkou v iných obdobných veciach, v ktorých sa proti tej istej žalovanej domáhala náhrady podľa rovnakého zákona, a v ktorých tiež podala dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu o (ne)vylúčení sudcu (§ 14 ods. 1 a § 16 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o jej dovolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 398/2013, 3 Cdo 29/2014 a 3 Cdo 54/2014) s tým, že a/ dovolaním možno napadnúť len rozhodnutie dovolacieho súdu (§ 236 ods. 1 O.s.p.), b/ rozhodnutie krajského súdu o tom, že sudca okresného súdu

je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania niektorej veci nie je rozhodnutie „odvolacieho súdu“ (§ 201 a nasl. O.s.p.), ale je rozhodnutie „nadriadeného súdu“ (§ 16 ods. 1 O.s.p.), c/ Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o dovolaní proti rozhodnutiu nadriadeného súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2 O.s.p.), d/ nedostatok funkčnej príslušnosti súdu je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, so zreteľom, na ktorý treba konanie zastaviť. Najvyšší súd Slovenskej republiky na tieto rozhodnutia poukazuje s tým, že aj v danej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o druhom dovolaní žalobkyne zastavil (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.).

Žalobkyňa zavinila, že sa konanie o jej druhom dovolaní muselo zastaviť a vznikla jej preto povinnosť nahradiť trovy tohto konania žalovanej (§ 243b ods. 5, § 151 ods. 1 a § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalovanej náhradu trov konania o druhom dovolaní, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 243b ods. 5 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.